

РЕШЕНИЕ

№ 6097

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Антон Стефанов, като разгледа дело номер **6081** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано заедно от управителите Г. А. и И. С., чрез процесуалния си представител адвокат И., срещу решение № 20110848 от 09.05.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 16324/2020 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 131 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 42 – 0001978/08.10.2020 г., издадено от директор на регионална дирекция (РД) „Автомобилна администрация“ (АА) – С.. С оспореното НП на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 500 лева за извършено нарушение по чл.7, ал. 2, изр. 2 от Наредба № 40 от 14.01.2004 г. за условията и реда за извършване на автомобилен превоз на опасни товари (Наредбата), на основание чл. 105, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвПр).

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Инвокирани са доводи, че не е доказано по безспорен и категоричен начин, че описаното в НП административно нарушение е извършено. Счита, че е нарушена процедурата по съставяне и връчване на НП и АУАН. В жалбата

се твърди, че неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството превозвач, вместо на консултанта по безопасността при превоз на А. товари. Счита, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отменят обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът не се представлява. От пълномощника му са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът не се представлява и не ангажира становище по делото.

Заключение за основателност на жалбата дава представителят на Софийска градска прокуратура.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Първоинстанционният съд е приел, че процесното дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], регистрирано в Република България, със седалище в [населено място], представлявано от управителите си - Г. А. и И. С.. Дружеството е притежавало лиценз за извършване на международен превоз на товари № 14851, валиден до 14.03.2026 г.

В тази връзка като консултант за безопасност при превоза на опасни товари било наето лицето М. Т., която в изпълнение на задълженията си изготвила годишен доклад за превоза на опасни товари за 2019 г. Същият обаче бил от депозиран в РД АА-С. от страна на касатора едва на 17.09.2020 г. с вх. № 40-22-29-457, вместо в установения от Наредбата срок - до края на месец февруари на годината следваща тази, за която се отнася т.е. до 29.02.2020 г.

Във връзка с установеното била извършена и допълнителна проверка от страна на контролната администрация, обективизирана в Констативен протокол за извършена проверка от 28.09.2020 г.

За установеното на административно нарушение е съставен АУАН № 279520/28.09.2020 г. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен, чрез изпращане на съобщение на 17.05.2021 г., получено от адв. И.. Жалбата е подадена чрез СРС на 03.06.2021 г. /вх. № 21033418/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на съда. Актът за установяване на административното нарушение е съставен в срока по чл. 34 от ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната. В касационната жалба са наведени оплаквания, които не могат да доведат до промяна нито на установените факти, нито в направените правни изводи.

Не се споделя твърдението в касационната жалба, за ненадлежно връчване на АУАН и НП само на единият управител. Доколкото ограничението за съвместно представителство касае само пасивната представителна власт, се счита, че връчването само на един от управителите е редовно и в хипотезата на съвместно представителство. Пасивно представителство – когато представителят е овластен само да приема от името на представлявания волеизявленията, насочени към него. Сключването на договор предполага както активно представителство / представителство за извършване на волеизявления от името на ЮЛ – такива са изявленията по отправяне и приемане на офертата за сключване на договор/, така и пасивно представителство / представителство само за получаване на изявления от името на ЮЛ – получаването на отправените волеизявления, съдържащи офертата или приемането ѝ/. След като в тази хипотеза е признато правото едновременно на активно представителство и на пасивно представителство, то на още по-голямо основание следва да се признае и само правото на пасивно представителство за получаване на изявления от името на ЮЛ, отправени от същото лице, което е и органен представител в тази смисъл е и последователната практика на настоящия състав – вж. напр. решение № 2178/25.10.2017 г. по т. д. № 5005/2017 г., решение № 2270/29.08.2018 г. по т. д. № 3582/2018 г. на САС и др. по отношение на аналогични казуси. В този смисъл са разясненията на ТР № 3/15.11.2013 г. на ВКС – ОСГТК, като всеки законен представител на търговско дружество притежава пасивна представителна власт по отношение на изявления до дружеството, отправени от самия него лично или като представител на друго лице. Без значение за валидното получаване в тази хипотеза е дали има и други лица с право на пасивна представителна власт спрямо дружеството, тъй като авторът на изявлението не е длъжен да го връчва на определен представител, а е достатъчно да го връчи на който и да е представител. В конкретния случай дружеството има двама законни представители с еднакъв обем представителна власт, поради което достигането до всеки от тях на изявления спрямо дружеството се счита за получаване на изявленията от самото дружество. При това всички предвидени в законодателството хипотези на връчване на друго лице с действие за юридическо лице /напр. при връчване на съобщения по ГПК, вкл. нотариални покани/ се основават на житейската презумпция, че личната или служебна близост на тези други лица с адресата на съобщението ще доведе до неговото реално достигане до адресата. Ако адресатът е ЮЛ, то това достигане е равнозначно на достигане до знанието на законния /органен/ представител на същото, тъй като само неговата правна воля се приравнява на воля на ЮЛ.

Съгласно разпоредбата на чл. 7, ал. 2, изр.2 от Наредба № 40, заверено копие на всеки доклад се изпраща в съответното регионално звено на ИА "АА" до края на месец

февруари на следващата година.

Според чл. 7, ал. 1, т. 3 от Наредба № 40, консултантът по безопасността подготвя годишен доклад до ръководителя на предприятието относно дейността на предприятието по отношение на превоза на опасни товари.

Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ЗАВП, превоз на опасни товари на територията на Република България се извършва при спазване изискванията на Европейската спогодба за международен превоз на опасни товари по шосе (А.) (обн., ДВ, бр. 73 от 1995 г. ; попр., бр. 63 от 2005 г.) и на наредба за условията и реда за извършване на превоз на опасни товари, издадена от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, министъра на вътрешните работи и министъра на околната среда и водите, каквато в случая се явява Наредба № 40 (§ 2 от ПЗР на Наредба № 40).

Настоящият състав на съда, както правилно е приел и СРС, счита че задължението по чл. 7, ал. 2, изр.2 от Наредба № 40 е за предприятието, извършващо превоз на опасните отпадъци, като легалното определение на "предприятие", дадено в § 1, т. 1 от ДР на Наредба № 40, установява, че по смисъла на наредбата "предприятия" са физически или юридически лица, включително юридически лица с нестопанска цел, извършващи превоз на опасни товари и/или товарене и разтоварване на опасни товари, както и тези, които държат на временен склад, натрупват, опаковат или поемат доставката на такива товари като част от транспортната операция.

В случая, такова "предприятие" се явява [фирма], ЕИК[ЕИК], и констатираното неизпълнение на задължението по чл. 7, ал. 2, изр.2 от Наредба № 40 представлява административно нарушение, инкриминирано от [фирма], ЕИК[ЕИК]. В този смисъл не се споделят твърденията в касационната жалба, че неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството превозвач, вместо на консултанта по безопасността при превоз на А. товари.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд, относно липса на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН. Обстоятелството, че касаторът се забавил с близо 7 месеца, както и обстоятелството, че не са установени такива, които да разкриват по – ниска от типичната за подобни случаи, обществена опасност.

Не са налице наведените касационни основания – неправилно прилагане на закона.

Съгласно чл. 105, ал. 2 от ЗАВ П, посочена като основание за издаване на процесното НП, за нарушения на изискванията за превоз на опасни товари, за които не е предвидено друго наказание, се налага глоба или имуществена санкция 500 лв. Настоящата инстанция, счита същата за правилно определена, тъй като е с фиксиран размер.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20110848 от 09.05.2021 г., постановено по нахд № 16324/2020 г. на СРС, НО, 131 състав.

Решението е окончателно.